

SVEN FAGERBERG:

I sommaren sköna

Var finns en Václav Havel eller en Mario Vargas Llosa i Sverige? Varför är det så ont om intellektuella i svensk politik?

Sven Fagerberg försöker ge ett svar på frågan i denna artikel med novellistiska inslag. Det har blivit en sommarbetraktelse med känslans seger över förnuftet som röd tråd.

Författaren Sven Fagerberg utkommer i höst med en ny bok: Sankte Pers Nattklubb.

1

Björnbär och klätt har någonting gemensamt, liksom varg och lo. Alla fyra har någonting gemensamt med sunda förnuftet.

Vad kan det vara?

2

"Varför blir ingenting som man tänkt sig?" frågar Malin Blåvinge, en miljöpartist från Blekinge. "Hur kommer det sig att Socialdemokraterna inte längre är ett arbetarparti utan ett självändamål för byråkrater och partielit?"

Låt oss titta i idrottens spegel. "En sund själ i en sund kropp" var ett aktuellt motto kring sekelskiftet. Genom idrott skulle man lära sig att fair play var ett högt mänskligt värde och som en följd därav spela rent i livets alla skiften. I England hade man till och med ett talesätt på det temat. Om någon bar sig illa åt i vardagslivet sade man att "det inte var cricket". Spelets idé gick förlorad om man fuskade. Trevnaden och stimulansen hade sin rot i spelets regler.

Att fuska när man lägger patiens förstor likaledes nöjet.

Malin och jag har i TV beskådat några matcher från fotbolls-VM. Våra intryck domineras av glädje över friska fläckar som Kamerun och Egypten, men dessutom av *foul play*, från filmning till krokben och fula glidacklingar. Man skrämde leklusten ur motståndaren. Skottland knäckte Sverige genom en rad brutala fällningar i matchens början. Vårt lag var inte berett på ett byslagsmål och blev nattståndet.

Herrarna på planen hade sålunda inte uppfostrats till några *gentlemen* av sin

idrott. På läktarna härskade som vanligt en nationell hysteri: det enda som räknades var seger. En annan tanke om den sunda själen, att inte segern utan den goda kampen är det viktiga, hade likaledes gått förlorad. Någon uppskattning av motståndaren var det inte fråga om. Efter Englands nederlag mot Tyskland rusade folk i engelska städer ut på gatorna och vandaliserade tyska bilar.

Den sunda kroppen fick sin illustration av dussintals skadade spelare som låg på marken och vred sig i plågor. Skador är ett av de stora samtalsämnen inom fotboll, tennis etcetera. "Jag är så bra i idrott att jag kommer att bli skadad," säger Malins dotter Pernilla.

Varför gick det inte som man hade tänkt sig? Svaret på den frågan är väl att man inte alls hade tänkt. I stället för tankar hade man fromma önskningar, som inte klarade kontakten med den mänskliga verkligheten.

Idrotten blev snabbt ett publiknöje. Äntligen kunde instängda stamkänslor på nytt flamma upp, maskerade som intresse för klubb och nation. Sluga politiker insåg att idrotten kunde användas som propaganda, både internt och externt. Nazityskland, DDR, Sovjet, Rumänien etcetera satsade hårt. Titta bara så duktiga vi är i idrott. Alltså är vårt politiska system och våra ledare också av högsta klass. De lurade folken "tänkte" fel med sin känsla.

I väst upptäckte man likaledes att en sysslolös och uttråkad människomassa kunde roas genom idrott, vår tids gladiatorspel. Stora pengar fanns att tjäna. Ett segrande lag lockade en stor publik, och därför blev segern, oavsett medlen, det enda viktiga i såväl öst som väst. *Gentlemen* göra sig icke besvär.

3

"Idrotten är en tvålopera för impotenta farbröder," säger Malin, som varit med i en feministklubb i Karlskrona och sällan försummar en chans.

Visst har hon rätt. Den som saknar personlig framgång identifierar sig med segraren och blommar ut i segerruset, det primitiva stamlivets höjdpunkt. Speciellt avslöjande var reaktionerna efter Sveriges nederlag mot Costa Rica. Våra bollsparkeriarbetare gjorde ett hyggligt men glanslöst jobb; Nacka Skoglund och Kurre Hamrin är ju ett minne blott. I mitten av andra halvlek bytte Costa Rica in den svarte snabbblöparen Medford, som sprang ifrån det svenska försvaret med två mål som följd.

En verklig idrottsman skulle nu gratulerat Medford och Costa Rica till en utmärkt prestation, men i stället vrålade man ut sin besvikelse. En rykande storm av protester svepte genom massmedia. Det fosterländska hjärtat var sårat och förolämpat, den ena litanian följde den andra. Ut med Olle Nordin! Det var en skam, en nesa, en obeskrivlig förnedring att vara svensk.

"Bara en impotent farbror kan ta idrotten på så blodigt allvar," säger Malin förtjust och plockar fram glasspinnar ur frysen.

4

Socialismen började, liksom idrotten, med de bästa föresatser. Vi kan betrakta socialism som ett försök att införa *fair play* i samhällslivet. Det var en from förhoppning, som inte klarade kontakten med den mänskliga verkligheten. Sluga politiker upptäckte att de välmentade parolerna om jämlikhet och broderskap kunde

användas för att behärska en lättlurad massa. Resultatet blev en rad socialistiska stater med tydligt markerad apartheid: en partielit i välmåga och en förslavad massa i armod. Sverige ligger någonstans mitt emellan Bulgarien och en livskraftig marknadsekonomi, men det socialistiska stryphalsbandet fungerar allt effektivare. Sverige konkurrerar om jumboplatsen på OECD:s listor.

"Menar du," frågar Malin, "att arbetarna nu vet att socialismen är ett stärbhus och därför går över till m?"

En intelligent arbetare förstår att höjda löner åt alla inte gynnar honom. Antag att en firma under ett år betalar ut en löneförhöjning på 14.000 kronor. Ungefär 4.000 går till arbetsgivaravgifter. Av den synliga höjningen på 10.000 går mer än hälften bort i direkt skatt och moms. För att arbetaren skall öka sin köpkraft med ungefär 4.000 måste firman höja sina priser så att intäkterna ökar med 14.000. Det betyder att lönehöjningen är skadlig, den resulterar i ökade priser och ökade skatter. De sistnämnda slösas bort med känd bravur utan glädje för arbetaren.

Om moderaterna med skärpa förde fram argumentet att arbetarnas situation kan förbättras endast om det totala skattestrycket sänks skulle det ljusna i svensk politik.

"Så klyftig är ingen moderat," säger Malin. "Moderaten kan inte tänka längre än till den marginalskatt som drabbar honom själv. Ingen moderat kan tala till en arbetare. Och därför har vi andra en chans."

Det är för övrigt tveksamt om det verkligen sker en överströmning av arbetare från s till m. Opinionssiffror mellan valen har ingen betydelse. Man tar inte frågan

på allvar, det händer att man taktikröstar. Trogna socialdemokrater väljer m för att invägga m i säkerhet och skrämma de tvehågsna med högerspöket, för att samtidigt stimulera de egna till skärpt insats.

I stället finns det goda skäl som talar för att många går från s till v. Att s under Ingvar Carlsson är ett fiasko upplevs av alla, inte minst av partiets egna. Men analysen om vad som är fel har sällan gjorts. I stället reagerar man känslomässigt och går åt vänster, mot ännu värre stolligheter. Är man fattig och underbetald efter skatt, som svenska arbetare i regel är, säger ju det invanda mönstret att man behöver mer vänsterpolitik. Att socialistiska stater kollapsat upplever man inte med sin känsla. Man fortsätter att drömma om samoamånens sken.

"Vänsterpartiet Knasbollarna!" säger Malin.

5

Jag läser i en engelsk tidning att vissa stater i öst betecknas som "Stryparsektens Idiotsamhällen", eller SSIS. Det har lyckats kommunistiska regimer att strypa människornas arbetslust och livsglädje med resultat vi numera alla känner till. Det mindre smickrande ordet idiot syftar på dem som inte kan genomskåda propagandan.

Också Sverige är ett SSIS. Här har vi Kajsa Barck och Malena Flink, som vill öppna ett privat daghem. Båda är kompetenta, båda älskar barn. Som egna företagare måste de göra ett gott arbete, annars förlorar de sina kunder. Men vår daghemsminister, Bengt Lindqvist, och SSU:s nye ordförande, Karl-Petter Thorwaldsson, två pubertetsynglingar som lever kvar i sin socialistiska romantik, kan

inte tänka sig något så hemskt som ett privat daghem.

Stryp Kajsa Barck!

Stryp Malena Flink!

Stryp Hans Alvgard!

Så går det till i ett SSIS.

Stackars svenska barn. Den som inte är socialist före tjugo har inget hjärta, den som är socialist efter trettio har inget huvud. Vi styrs av Ingvar Carlssons *topless generation*.

6

"Du hamrar in," säger Malin, "att allt bestäms av grumliga känslor. Sunda förnuftet är en utrotningshotad art, som björnbär och lo. Men är det verkligen så illa? I öst har intellektuella, som Václav Havel, haft stor betydelse. Jag tänker också på Günter Grass och Mario Vargas Llosa. Varför finns det ingen intellektuell opposition hos oss? En lugn och saklig analys skulle kunna föras fram på ett språk som var begripligt för de flesta."

Det kan man tycka, men den som försökt vet att det är svårt, mycket svårt att komma till tals för en icke-socialist. Radio och TV, praktexempel på *the topless generation*, är helt stängda, genom dem skulle arbetarna kunna nås, och det vore livsfarligt för s och v. De viktiga dagstidningarna är föga bättre. Partiets grindvakter, "de nyttiga idioterna", finns överallt och är mycket effektiva, också på Svenska Dagbladets Brännpunkt. Bara den ofarliga kritiken släpps fram, för syns skull.

Många utläningar har sagt att vi svenskar är världens mest likriktade folk. Det är svårt att ta sig in i vårt vinterbonade psyke, vi vågar inte öppna oss för mänskliga och lekfulla kontakter. Att följa flocken är vår trygghet.

Det finns alltid individuella variationer, men enligt min erfarenhet är svensken mer osjälvständig än andra. Just bristen på självförtroende ligger bakom våra nationaldygder *slutenhet* och *avund*. Man vågar inte visa sig som man är, inte ta ställning på egen hand. I stället för att satsa djärvt visar man sin avund, den feges ansikte.

Enligt uppgifter i en tidningsartikel är den fackliga anslutningen i Sverige ungefär 90 % medan den i ett framgångsrikt industriland som Västtyskland ligger under 30 %. Tydligare kan vår hjordmentalitet inte illustreras. Fornlämningen vid Norra Bantorget skulle sjunka ihop om Sverige anslöts till EG. Följaktligen fasar LO för EG.

Ju starkare fack desto sämre ekonomi.

Våra intellektuella är i regel lika osjälvständiga. Ett eget tänkande finns naturligtvis, men man tar det inte på allvar. I stället säljer man sig, naivt och troskyldigt, till utifrån kommande impulser som tyskjudisk marxism eller litterära modenycker från Frankrike. Man anpassar sig till "den rådande meningen" och prisar beskäftigt de makthavande i stället för att nagelfara dem. Man vill visa att man förstått vad som gäller, och givetvis har man dessutom en önskan, ofta beviljad, att få sitta med vid köttgrytorna.

Den som tänker fritt får respekt för sig själv, behöver inte hjordens välsignelse och känner ingen avund. Men den sortens intellektuella är en utrotningshotad art i Sverige.

7

I ett TV-program konstaterade Annika Hagström och Anna-Greta Leijon att det

finns en speciell socialdemokratisk moral. I klartext betyder det att allt är tillåtet om det gagnar Partiet. Man ljuger och baktalar, man undanhåller sanningen. Vid tillsättning av tjänster är det Partiboken och inte meriterna som gäller.

Det märkliga med denna scen var det djupa allvaret hos de båda damerna, helt övertygade om sin status som bättre människor än de otrogna.

Minst 90 % av landets litteraturkritiker är socialister. När de bedömer en meningsmotståndare är ingen låghet för låg, ingen tarvlighet för tarvlig. Sanning är detsamma som lojalitet.

Ibland slår jag upp en sida på måfå i bibeln. I dag råkade det bli Kolosserbrevet, ett lika pinsamt som innehållslöst trams. "Den fulla förståndsvishetens hela rikedom" innebär att Kristus är bäst medan andra vishetslärare bör förvisas med en välriktad spark.

"Den skånska gåsen är en gås från Skåne," sjunger Pernilla på en smittande melodi från My Fair Lady.

Pilla-Nilla har träffat rätt. Det räcker med gruppkänslan som självändamål, i politik och idrott. Lyckan är att vara samma gås.

Och nu sjunger vi alla: Den skånska gåsen är en gås från Skåne!

Visst känns det skönt.

8

Ett val är ett SM i bondfångeri. Man vinner genom att utnyttja språket på det rätta sättet.

Vår språkhjärna arbetar mycket med mönster. Det enklaste är att det ena ordet ger det andra. Gris i stian, häst i stallet, kalv i kätten. Biskopen har sin kräkla,

samerna sina kåtor. Limhamn och Dragör, Livland och Kurland. Tripp trapp trull, ritsch ratsch filibombom!

"Duvan kuttrar," säger Pernilla. "Grodan kväker, ugglan säger klävitt och katten mjau."

"Potemkin och kuliss, vårdtecken och trohet," säger Malin som är ensamförälder.

Sådana kopplingar mellan ord är ofta positiva. De kan underlätta kommunikationen, berika med associationer och innehålla kunskap. I reklamen upprepar man envis önskade kopplingar: IKEA och lågpris, Volvo och säkerhet, Röstrand och kvalitet. En inarbetad och positiv koppling är en stor tillgång. Men missbruket ligger nära, i synnerhet när mänskliga värderingar kommer med i spelet. Tungus och träkmåns, tattare och tjuv är negativa exempel.

Den socialdemokratiska agitationen bygger i dag på språkliga kopplingar, som förlorat sin sanning. I ett tidigare skede kunde de vara sakligt motiverade och uttrycka ett reformbehov, i dag är de bara ett tomt skrammel.

Katarina den Stora beordrade att en av henne älskad rosenbuske skulle bevakas av en soldat från slottsvakten. Busken med de röda rosorna dog så småningom, men posten stod kvar i många år efteråt, av gammal vana. Lika ståndaktiga och innehållslösa är våra dagars socialdemokrater.

För moderaterna är situationen den omvända. Man har de idéer, som skulle vara bäst för alla, i synnerhet för arbetarna, men man saknar slagkraftiga kopplingar.

Ett partiprogram förstås endast av ett fåtal, i stället reagerar man på enkla och

känslomässigt förankrade kopplingar. Välfärd, människovärde och kultur hör sålunda ihop med socialdemokraterna, medan arbetslöshet, social nedrustning och stora klasskillnader förknippas med moderaterna. Att verkligheten är den rakt motsatta spelar ingen roll, den språkliga kopplingen sitter där ändå och styr röstandet.

Genom idogt spottande har s lyckats ladda ord som privat och profit med förakt. Privat verksamhet är något fult, den syftar ju enbart till att den verksamme skall rikta sig på andras bekostnad. Hur det gått i stater där det privata ägandet varit förbjudet låtsas man inte om.

Under en längre tid har m vunnit debatten men förlorat valen; man har saknat känslomässigt slagkraftiga argument. Intellectuella analyser, om än aldrig så klara, hjälper inte. Troligtvis går det lika illa nästa gång. En gammal ravailiac som Sten Andersson kommer att få in några fullträffar på negativa känslor, som avund, och loppet är kört. De just nu vilslna ställer mangrant upp i den gamla fållan. En Rhapsody in blue blir det inte.

Som samhällsbyggare är Ingvar Carlsson en mossbelupen romantiker, men som destruktör är han mycket skicklig. Han ser sin chans i en splittrad borgerlighet. Han vet att Kameleonten ändrar färg för att få visa sig i rutan, att Kameliadamen är till salu.

Bokstaven K är ingalunda borta i svensk politik.

"Du tror väl ändå inte att de borgerliga partierna *vill* regera," säger Malin. "Att regera är jobbigt och utskälld blir man. Men att sitta i opposition är bekvämt och ansvarsfritt. Splittring är bäst; var och en kan vara påve i sin lilla församling."

Om borgarna verkligen ville regera skulle de enas och hamra in lämpliga argument. Vi försöker att hitta kopplingar som vädjar till känslan och samtidigt är sanna:

Socialism leder till fattigdom. Tag lärdom av Öst!

Socialism är ett stryphalsband på livsglädjen. Tag lärdom av öst!

Socialistiska hyllor är tomma hyllor!

Det är inte lönen som är för låg, det är skatten som är för hög!

Offentliga sektorn slösar bort arbetarnas pengar!

En lat byråkrat äter från arbetarens fat. En stygg byråkrygg jagar mygg. En dum byråkrum skapar slum.

"Om m hade något vett skulle man använda fabeln om Frisörstyrelsen," säger Malin.

Bara en bra skola, med krav på eleverna, ger arbetarbarnen en chans!

"Arbetspartiet moderaterna," säger Pernilla.

Just precis. Thatcher hade som mest 30 % av arbetarnas röster. Utan de intelligenta arbetarnas stöd hade hon stått sig slätt. Det som är bra för arbetarna är bra för Sverige.

Vi ger upp, vi saknar talang för att skapa slagord. Men ett frö har såtts hos Pernilla, som snart skall visa sig.

Logiska formuleringar är mycket enkla än slagord. Det gäller för moderaterna att redan nu anlägga moteld. Preventiva medel och profylax! Ett viktigt argument för s i den kommande valrörelsen blir den låga arbetslösheten i Sverige. M måste göra klart, under hela det till valet återstående året, att svensk isolering, ett överflöd av byråkrater etcetera leder till arbetslöshet. Kopplingen mellan socia-

lism och låg levnadsstandard skall obarmhärtigt nötas in.

Den grova språkliga lögnen att *arbetsgivaravgiften* inte är en skatt som betalas av den anställde måste avslöjas. Skatten efter reformen är visst inte 30 % för de flesta. En avgift på cirka 40 % tillkommer. Den omskrutna förbättringen äts upp av ökade kostnader för bostad, resor, service. Århundradets reform är bara en omfördelning inom SSIS till arbetarnas nackdel. En verklig reform måste "finansieras" genom skattesänkning och leda till förbättringar för alla.

9

Några veckor har gått. Malin är en smula upprörd. "Det slösas något förskräckligt med energi," säger hon. "Gittan Rehnström diskar i rinnande varmvatten. Hon säger att det är en lyx hon kostar på sig, men i själva verket är det ju jag och de andra hyresgästerna som får betala nästan alltihop. Och Horatius Hasselskog står en halvtimme i duschen. Strålen är så stark den kan bli. Den masserar så skönt, säger Horatius."

"Det mest vansinniga slöseriet är förstås Bron," fortsätter Malin. Givetvis är hon motståndare till en bro mellan Skåne och Själland. En bro skulle gynna näringslivet och samfärdseln, men just därför är den av ondo. Ju mer näringsliv desto sämre miljö och desto sämre trivsel. Turister är en pest, ett ökat slitage på den redan slitna naturen.

"Erik Penser har alldeles rätt," säger Malin. "En bro skulle vara en enorm kapitalförstöring. Och vi kan vara övertygade om att naturvänner skulle spränga en bropelare då och då."

"Vill du inte bila till Danmark och kon-

tingenten?" "På sommaren vill jag ha tid med mig själv. Jag föredrar en friggebod med smultron utanför knuten."

"Efter en vecka på landet blir man en ko," säger jag.

"Visst inte, man kan sy eller måla. Man kan studera sanskrit eller rätoromanska. Det som inte är nödvändigt har en oerhörd charm."

"Jag håller med mamma," säger Pernilla. "På min månadspeng kan jag inte resa till Tyrolen eller Tunisien. Maldiverna och Seychellerna ligger ännu längre bort. Visst vill jag ut och resa, men finns det inte en oerhörd egoism i resandet? Globetrottern är en parasit som smutsar ner luften med sitt flygande och bilande. Denaturerad luft är vad han åstadkommer. Turister är enbart störande för den inhemska kulturen. Den förflackas till lusten att tjäna pengar. Hit har det kommit gapiga tyskar och gapiga amrisar. Vad har jag haft för glädje av det? Jag kunde fått sommarjobb på ett hotell för att städa efter dem, men vad skulle det vara för ett liv?"

Ofta uppträder Pernilla som ett tioårigt barn, men hon läser mycket och ibland kommer hon med observationer, som hedrar hennes sexton år. Nu tar hennes rörelsebehov överhand, hon börjar jonglera med tre pingpongballar, hon mjukar upp sig med stretching och dansar en samba medan hon mimar en turist på sightseeing.

"Gärna en telefax och en laserskrivare," säger Malin, "men absolut inte en bro."

Plötsligt plingar en timer och Pernilla försvinner. Hon har lockats av en trailer till ett rafflande TV-drama, och nu är det dags.

"Medge," säger Malin, "att hundra fabriker inte går upp mot Pernilla. Varför skulle vi bygga en bro och asfaltera hela Skåne till ett industriområde?"

Jag medger att också jag håller på Pernilla, som inte är ett similismycke.

"Hon har ritat och skrivit i sommar," säger Malin, "hon ser med sådana obarmhärtiga ögon. Hon är blyg, hon vill inte att någon skall se vad hon gör. Men du måste få se. Hon har läst Cervantes och dragit paralleller till vad hon sett i Rapport och Aktuellt. Och dessutom har hon tagit fasta på vad du sagt om kopplingar."

Malin letar fram ett ritblock och ett manuskript. Varje blad visar två ryttare, på skranglig hästkrake respektive pråktig åsna. Don Quixote har samma anletsdrag och samma kropp som Ingvar Carlsson. På några blad är Kjell-Olof Feldt Sancho Panza, på andra är det Odd Engström. I det senare fallet är åsnan större och ryttaren mindre.

"Pernillas handstil är litet jobbig, jag skall läsa texten för dig," säger Malin som förberett sig med en honungsgul pastill. "Slutrepliken är helt underbar, den är ett direkt citat och så optimistisk. Du tror att allt blir vid det gamla, att vårt SSIS kan revolutioneras bort bara om det blir tomt på butikshyllorna, som i öststaterna. Men det tror inte jag."

10

Ett ädelt par

Partiets Reklambyrå har en huvuduppgift: nästa val. Chefen, Don Quixote Carlsson, och hans kreatör, Odd Sanko Panka, som fått sitt huvud möblerat på IKEA, diskuterar problemet varje dag. Sanko Panka har en lysande idé: en affisch med tjugo bäbisar, alldeles nakna,

så att deras ljusröda hy är fullt synlig. Don Quixote är förtjust, han ser affischen i sin fantasi. Bäbisarna är runda och glada, de viftar med feta armar, de utstrålar hälsa och optimism, man riktigt känner hur gott det doftar.

Själva grundtanken är förstås att det betagna leende som bäbisar lockar fram hos de flesta skall överföras till Partiet och fast förknippas med Don Q och Sanko P.

Räcker det med tjugo för att illustrera kollektivets lycka? Kanske vore det bättre med trettio. Men Odd avråder. Huvudena på affischen får inte bli för små. Man måste tydligt se lyckan speglad i ansiktsdragen.

Don Quixote är en smula osäker på texten. Odd har föreslagit *Daghem och livshem*. Blir det inte för mycket *hem*? Folkhemsölet säljer dåligt. *Dagis på livstid!* Där har vi det. Bättre kan tanken på vård och omsorg livet ut inte formuleras.

Den stora dagen för fotograferingen har kommit. Tjugo ambitiösa mammor har lockats av Reklambyråns fantastiska erbjudande, författat av Odd själv och tillställt några utvalda:

Kära vänner,

Ställ upp i vår bäbisfotografering för en valaffisch och bäbisen får som belöning fritt medlemskap i Partiet på livstid! En lysande karriär är säkrad redan från första stund.

Det ideologiska värdet av er insats får inte heller glömmas. Enligt den store Goebbels kommer den friska livsglädjen hos er bäbis att träffa väljaren i hans hjärta och göra Partiet till hans självklara favorit.

En vit duk av finaste damast ligger utbredd på golvet. Odd Sanko Panka ger order om avklädning. De nakna bäbisarna placeras på duken, i ett vackert rut-

mönster, som emellertid skulle se alltför arrangerat ut. Tanken är att de små om någon minut skall ha placerat sig själva i positioner som ger intryck av spontan samvaro.

Fotografen gör sig redo. "Alla säger omelett!" ropar han av gammal vana, och varför inte? Kanske har fördelen av att göra sig bra på bild redan blivit till en instinkt att reagera på omelett.

Lille Karl-Emil Kronblom har emellertid hunnit att sticka ett finger i ögat på Blenda Takman. Blenda ger upp ett illvrål. Av sympati börjar alla de andra, inklusive gärningsmannen, att illvråla.

"Lugn, det här klarar jag," säger Don Quixote Carlsson. Han ställer sig framför barnen och gör sitt berömda väderkvarnstrick. Han vevar så skickligt och så snabbt med armarna att han ser ut som en väderkvarn med fyra vingar. Den mogna säden mals till mjöl och föder folket.

Illusionen är fullständig, men resultatet blir att Sverre Stjernstedt kryper upp på Majalisa Engberg och bajsar på henne. Majalisa säger bah, bahbah av belåtenhet, men Odd är framme med en kall och fuktig svamp och torkar av. "Hur effektiv är inte den offentliga sektorn," säger Odd, men Majalisa blir gramse på honom, och Kraka Majbäck från Porjus färgar sin del av duken vackert gul. Den tilltänkta goda babydoften liknar mera en odör, men det kommer inte att synas på bilden.

Don Q ger sig inte, han gör ett nytt försök. Än en gång håller han sitt berömda tal vid majstången i Korpilombolo. Han inser att bäbisarna inte förstår vad han

säger, men det gjorde mötesdeltagarna i Korpilombolo inte heller. I stället greps de av en demoni i rösten som vädjade till deras önskelista. De bubblade av förtjusning, som hörde de en rockkonsert, men bäbisarna reagerar inte enligt Goebbels teori. Det blir mera brr och grå än det belåtna gurglande Don Q hoppats på.

Under tiden har Odd Sanko Panka hämtat sin åsna Pulcinella, fallen efter Molle Mineral och Molle Mineral, i Stallet vid Norra Bantorget. Odd bestiger åsnan och gör sitt förnämsta trick: Pulcinella reser sig på bakbenen och skriar. Auditoriets förtjusning har aldrig uteblivit, men just nu försvinner auditoriet. Alla de små bäbisarna kryper bort från duken för att söka skydd i sina vårdares famn.

Don Q är nedslagen och bedrövad. Den jordnära Sanko ser en lösning, man skulle kunna fotografera bäbisarna en och en, individuellt, och fejka en lycklig grupp. Men hur skulle Don Q kunna smälta ett sådant åsidosättande av riddarromantiken? Det skulle bryta ner honom totalt.

Odd Sanko Panka tar på sig sin djupsinniga min; den har lurat de flesta. Han söker i sitt minne efter en gnom, ett av de tänkespråk han brukar strö omkring sig. Don Q blir lugnad av dessa mystifikationer, hans sinne vänds bort från det aktuella eländet och han tycker sig ana en smula tröst i det okända. Men just i dag hugger Sanko fel och hittar motsatsen till tröst:

"Ers Nåd," säger Sanko. "I fjolårsnästen finns inga fåglar i år."